

(Priloga Vrtecu.)

Št. 2. Ljubljana, dne 1. februarja 1905. XIII. tečaj.

Večna pomlad.

Vsa narava božja
Je usáhnila,
Nanjo pa je mrzla
Zima dáhnila.

Petja ni in cvetja,
Vse pod snegom spi,
Vse pod snegom čaka
Toplih, mladih dni.

Prišla bo devica,
Miljena pomlad,
Pa vzbudi nam cvetje,
Dozori nam sad.

Dan poslednji tudi
Nam napočil bo,
Tudi nam krasnejši
Dnevi se pričnó.

Čednost vsaka dala
Bo nam večer sad,
Ko nam zasijala
Večna bo pomlad.

Cvetoš.

Zatajuj se!

2. Zakaj se moramo zatajevati?

1. Dokler sta Adam in Eva še srečno živela v rajju, jima še ni bilo treba zatajevanja. Volja jima je bila bolj nagnjena k dobremu nego k hudemu. Vsled podedovanega greha pa je naša volja zelo oslabela in vsa naša narava se je močno poslabšala. Kdor hoče še zdaj dober ostati, se mora zelo truditi in junaško bojevati. Ta hudi boj je naznanil sv. apostol Pavel z besedami: „Drugó postavo čutim v svojih udih, ki se bojuje zoper mojega duha. . . Dobrega, katero hočem, ne storim; marveč hudo, katerega nočem, to delam.“

To hudo nagnjenje se začne kaj zgodaj glasiti, že pri malem otroku. Že otroku se kaj slabega zdi lahko, prijetno in vabljivo, kaj dobrega pa težko, neprijetno, zoprno. . . Ako znaš naštetí sedem poglavitnih grehov, me boš že vsaj ponekoliko razumel, kaj hočem s tem povedati.

Komaj dobi deček prve hlačice, deklica prvo lepše krilce, že se začne primerjati z drugimi otroci. Ako vidi take, ki so lepše oblečeni, jim noče nič kaj privoščiti tega; raje bi videl ta mali gizdavček, da bi ne bili tako lepi. Ako pa opazuje ubožne otroke v slabi in zakrpani obleki, jih začne gledati nekako postrani in zviška, morda jih celo zaničevati kot otroke nižje vrste. Glejte, tu že začne kazati napuh svoje rožičke.

Otrok je dobil lepo pomerančko ali kepico sladkorja, pa ga kdo poprosi: „Daj, daj meni!“ Menite li, da hoče dati? Krčevito začne k sebi stiskati svoje sladke dobrote, in gotovo se bo še začel jokati, ako se ne ustavi nadležna prošnja. Ali opazuj ga, kako mu je zelo pri srcu njegov — hranilniček, kako varuje in rad prešteva svoja darila — svoj mali zaklad! Glej, kako že poganja korenine — grda lakomnost, skopost in stiskavost!

Ako sta dobila bratec in sestra večji košček, lepše darilce, kako hudo vreme nastane v tvojem mladem

srcu, — oči se bliskajo, zatohlo godrnjanje se oglašča, še ploha solzâ se ulije! Nevoščljivost pomenijo ti zatemneli oblaki na tvojem sicer jasnem licu.

Ali mar še niste videli jeznega otroka? Še govoriti ne zna, pa že otepa z rokami in nogami in kriči in se dere na vse pretege, ako se mu ne izpolni volja! In kako lenoba tlači in zadržuje večkrat človeka, to že tudi veš iz lastne izkušnje, kaj ne, da! Sladkosnednost, ki se imenuje tudi požrešnost, ako se prikazuje v večji meri, ti menda tudi ni več popolnoma tuja in nepoznana reč? Da, še celó taki se dobé, katerim so všeč nespodobne, ostudne — nečiste reči.

Glej, veselje do takih in enakih slabih in prepovedanih reči se imenuje hudonagnjenje, grešno poželenje. Kaj ne, zgodaj se ti napovedujejo nadležni sovražniki. Zato je pa tudi zgodaj treba krepkega odpora, — junaškega boja. Zmagovalno orožje za ta boj se pa imenuje zatajevanje ali premagovanje samega sebe. Torej le pridno brusi in krepko suči in junaško rabi to svitlo orožje!

2. Zatajevanje pa je človeku od leta do leta potrebnjše. Z leti namreč raste tudi hudonagnjenje ter je vedno silnejše in nevarnejše. Hudemu poželenju pa se pridruži še drug, jako močan zaveznik, krepko ga podpirajo takozvane grešne nevarnosti. Nevarni so slabi zgledi zlobnih ljudi, kakršnih se nikjer ne manjka; nevarna je družčina in občevanje z izprijenimi tovariši; nevarni so pohujšljivi pogovori, nespodobne slike, spotakljivi spisi in nenravne knjige; nevarne so čestokrat razne veselice, igre in zabave itd. Vse take in enake nevarnosti se imenujejo tudi s skupnim imenom svet ali posvetnost. Ker je svet za tvoje srce nov mogočen sovražnik, ti je treba tudi novega junaškega boja, in tudi v tem boju je za zmago neobhodno potrebno orožje — premagovanje. Zatajevati se moraš, da se izogneš takim prijetnim rečem, ki bi ti bile nevarne, in zatajevati se moraš, da rabiš primerne pomočke, ki so potrebni v varstvo proti svetni zapeljivosti.

Dvojni vojski, v kateri napada človeško srce hudonagnjenje in hudobni svet, se pa še jakó rad pridruži

tretji sovražnik — hudobni duh, ki je tem nevarnejši zaveznik, ker deluje nevidno, skrivno in zvijačno. In to je tretji dokaz, da se mora premagovati, veliko in krepko premagovati, kdor hoče rešiti in v plemenitosti ohraniti svojo dušo.

Kdor torej hoče srečno premagati vse svoje dušne sovražnike, naj se najprej nauči — premagati samega sebe!

3. Zatajevanje pa zahteva tudi božja zapoved. Sv. pismo gostokrat govori o tem krepkem sredstvu našega zveličanja. Navedem samo dve reči.

V onih starodavnih časih, ko Bog ni učil ljudi tako kakor zdaj, po svojih namestnikih, učiteljih, marveč se jim sam prikazoval in govoril z njimi, že takrat je imenoval zatajevanje kot edino sredstvo, edino orožje, s katerim se premaga greh. Ko je namreč videl ljubi Bog, kako ostudno grešno srce ima nevoščljivi in sovražni Kajn, ga je posvaril, rekoč:

„Zakaj se togotiš, in zakaj ti je obraz tako upadel? Glej, kakor tvoj brat si mi ljub, če dobro delaš. Ako pa hudobno delaš, ti bo kmalu za petami kazen za greh. „Premaguj poželenje do greha, in ti mu gospoduj!“

In v novi zavezi je Jezus mnogokrat zatrjeval, kako zelo nam je potrebno zatajevanje. Kar naravnost reče, da ne more biti njegov učenec in da se ne more zveličati, kdor se ne mara zatajevati: „Kdor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe, naj vzame svoj križ na ramo in naj hodi za menoj!“ — Zatajevanje velja pri človeku več kot vse drugo: Ako te desno oko pohujša, izderi ga in vrzi ga od sebe; bolje ti je z enim očesom iti v življenje, kakor dve očesi imeti, pa vrženemu biti v peklenški ogenj. Isto zahteva o roki in nogi ter pristavi, da je bolje hromemu in kruljevemu iti v nebesa nego z obema rokama in nogama priti v pekel. Ljubi Jezus hoče s tem reči: Ako ti je kakšna reč tako ljuba in draga kot desno oko, kot roka in noga, pa je ne smeš brez greha imeti, moraš jo pustiti.

Naš zastavonoša. Ko bi imel priložnost, da bi dal svojim čitateljem na glasovanje vprašanje: „Kdo je najpridnejši, da naj nosi zastavo pred hrabrimi vojščaki, ki se hočejo junaško bojevati zoper močne dušne sovražnike z nepremagljivim orožjem zatajevanja?“ sem prepričan, da bi po kratkem premisleku in medsebojnem pomenku soglasno pritrdili mojemu predlogu: „Sv. Alojzij bodi naš zastavonoša“? O tem sem tako prepričan, da sem mu že kar sam v vašem imenu prisodil ta častni naslov. Da sem opravičen, za tak predlog in tako razsodbo, dokazuje vse njegovo sveto življenje. Čitajte, n. pr., v knjižici: „Podobica sv. Alojzija ali njegova pot v nebesa“ V. odstavek str. 21. Pa ker bržkone nima vsak pri rokah one male knjižice, vam ga tukaj ponatisnem:

Do solz ganljiva je pokora sv. Alojzija v premagovanju in zatajevanju. Ne le, da ni nikdar pogledal kaj tacega, kar bi bilo količkaj nevarno njegovi čisti duši, zatajeval je toliko svoje oči, da tudi tacih reči ni gledal, katere bi bil smel gledati brez nevarnosti. Po ulicah je imel navadno v tla obrnene oči, da niti najnavadniših hiš ni poznal, čeravno je bil več časa v kakem kraju. Slavno cesarico Marijo je spremljal z Laškega na Špansko, kjer je ostal tri leta na dvoru in moral vsak dan pred njo priti, pa je še poznal ni po obrazu; in v samostanu je bival dokaj časa, pa še ni vedel, kje predstojnik sedi. Toliko se je zatajeval v pogledu, da niti niso vedeli, kake barve je njegovo oko. Enako je pazil na svoj jezik, na svoja ušesa in svoj živi dan se je kesal in pokoril, ker je v svoji otročji nevednosti poslušal in govoril nečedne reči; govoril je le malo in sicer le kaj potrebnega ali bogoljubnega. Živel je na raznih dvorih med najmenitnejšimi ljudmi, kateri so si privoščili vse sladnosti, katere svet ponuja; on pa je živel, kakor bi bil največjega reveža sin. Ni se mu manjkalo šumnih veselic, gledaliških iger, plesov in družih nečimernih izkazovanj; a on se jih ni vdeleževal, če je pa kdaj moral navzoč biti, jih ni hotel gledati, marveč bolj od zadaj je stal, oči pobesil in se na tihem z Bogom pogovarjal; nihče na svetu bi ga ne bil mogel pripraviti

k plesu. Do ostajanja je bilo najboljših in najokusniših jedil in pijač; a on se je od 11. leta dalje v sredo, petek in saboto postil ob kruhu in vodi, po okoliščinah pa še večkrat; tudi sicer je užival tako malo, da se je vse čudilo, kako more živeti ob tako pičli hrani; in če je moral biti pri sijajnih pojedinah, si je vselej izbral najslabše in še tega čisto malo. Na ponudbo je imel najlepših oblačil, a izbiral si je najpreprostejšo in ponošeno; pod obleko pa je nosil za pokoro trde in zbadljive reči. Pripravljeno mu je bilo mehko klečalo, a klečal je le na trdih tleh in še v mrzlih nočeh je vstajal k molitvi. Imel je mehko posteljo in ker si je ni mogel z drugo zamenjati, podkladal si je polen in dil, da si je na trdem privoščil nekoliko počitka. Pri vseh svojih opravilih si je izvolil vselej najrajše to, kar mu je bilo obtežno in neprijetno, posnemaje Jezusa, ki si je bil odbral na zemlji le *trpljenje in neprijetnosti za svoj delež.*

Hud, pa zdrav tobak.

udno to, da imajo mestni učenci nekak strah, ali kaj bi rekel, spoštovanje do krepkih kmetiških součencev.

Še jaz, mislite si, ki sem doma pod slamnato streho, sem v prvi latinski šoli v Ljubljani svoji materi pokazal na ulici součenca Petelina z besedami: „Mama, glejte, ta-le je najmočnejši v naši šoli!“

Najmočnejši, to je imelo veljavo, ne najmarlji-vejši, ne najbolj nadarjeni. Prav seveda ni tako, a je bilo tako v naših dneh.

Kaj čuda torej, da je bil mali, bleđi Julče, sinček cesarskega logarja, posebno ponosen na to, da je bil ž njim prijazen in dober — Pohlinov Polde.

Dobro je bilo to prijateljstvo! Ko je Polde v šoli vil in sukal svoje tovariše, je bil Julče brez skrbi. In

to je zaleglo mnogo. Ni mu bilo ugodno, kdor je prišel Poldetu pod pesti.

Po potu v šolo in iz šole je obvladal Polde vse.

Le bolj od daleč se mu je upal kdo ziniti katero, da jo je potem tem hitreje odkuril.

Pretepač je bil Polde, da ga je poznalo sedem vasi. V petih minutah jih je zdelal petindvajset, ako so mu nagajali. Samo Julčetu se ni bilo treba bati. Kaj ponosno je korakal ob Poldetovi strani in prezirljivo je gledal po svojih tovariših, češ: kaj bote vi? Jaz in Polde, mi dva sva za kaj!

To-le prijateljstvo Julčeto pa tudi ni bilo zastoj. Kar je premogla logarjeva jedilna shramba, od vsega je moral imeti Polde.

„Ti Julče, kruha mi prinesi jutri; več belega imam jaz kaj rad!“

„Imate li pri vas že kaj jabolk? Kaj pa orehov?“

„Kdaj boš pa kaj sladkarij prinesel?“

„Jutri pa prinesi ono malo svojo puško, bova streljala.“

Tako je prosil Polde, tako vpraševal, tako zapovedoval svojemu varovancu. In Julče je ubogal.

Toda Polde še ni bil pri kraju.

„Še tisto pipo očetovo, s tisto dolgo cevko, prinesi enkrat! In tobaka tudi; ga bova naredila eno.“

Eh, tudi potegniti ga je znal Polde, ko še niti prvih hlač ni imel. Vseh muh je bil poln. Vse slabo in nepotrebno ga je veselilo.

Prinesel je res oni dan Julček pipo in tobak tudi.

„Po šoli bova“, reče Polde. In prišla sta iz šole, prav vesela. In naredila sta ga eno. In prižgal jo je Polde in potegnil je kakih petkrat, da se je kar svetilo v pipi, in mogočni dimi so se dvigali iz nje.

„To ti je tobak! Na, Julče, potegni še ti!“

„No, še enkrat!“

„No, še!“

„No!“

Nekako zasukalo se je Julčetu pred očmi in vse je zaplesalo okolu njega. Megla je stopila predenj in Julče je zdrsnil po dolgem po stolu. Vroče mu je bilo

„To ti je tobak! Na, Julče, potegni še ti!“

in zeblo ga je hkrati. Zavrtelo se mu je nekaj v želodcu . . .

* * *

„Šest bo že, pa ga še ni! Tako dolgo vendar ni zaprt. Bog pomagaj vendar tudi, kam se je neki utaknil?“ Tako so govorili Julčetova mati mrmraje sami s seboj.

„Bog nas varuj, če je kam padel“, so si zmislili in udrli so jo skozi duri.

„Ali ste ga kaj videli, našega?“ se ustavijo pred Pohlinovo hišo.

„Saj je notri, toda — umrl bi skoraj.“

Polde zasliši Julčetovo mater. Namah jo ubere pri zadnjih durih na plano.

Materi je bilo v hipu vse jasno. Zeleno-bledi Julček nezavesten, poleg njega pa napolpolna pipa . . .

„Kadila sta!“ —

„Bog obvaruj še kdaj ž njim!“ sta mu zažugala drugi dan oče in mati.

In ni več.

Ugleden učitelj je danes. Polde je pa v prisilni delavnici.

Morda bi bila oba, ako bi ne bilo one — pipe tobaka.

Ferdo Gregorc.

Sivka.

Žalostna sivka
V hlevu stoji,
Žalostna sinku
To govori:

„Kmalu bo prišla
Zopet pomlad,
Cvelo bo cvetje,
Zorel bo sad.“

Ti boš veselo
Skakal okrog,
Da te bo gledal
Zeleni log.

Mene pa vzame
Hudi mož,
Matere videl
Več ne boš.“

Gradiški.

Tine na strehi.

nežilo je tisto zimo tako kakor malokatero. Že nad mesec dni je nad koleno debel sneg pokrival zemljo. Sredi zime je pa vnovič pričel in padal dan za dnem, noč za nočjo v velikih in malih kosmičih. Drevje se je lomilo v gozdu in na vrtovih, živali so že komaj kobacale v visokem snegu, ljudje so pa tarnali po hišah, in vendar je še vedno snežilo.

Oče Kržina so stali tistega sneženega jutra pod kozolcem in so gledali na svoj sadni vrt. Nekako mrko in nezadovoljno so zrli med padajočimi snežinkami na svoje drevje. Vse je viselo k tlom. Močne veje so že komaj držale sneg, in vendar sta jih s Tinetom snoči otresla. Pri nekaterih bolj košatih drevesih se je čez noč zopet polomilo nekaj vej. „Jej, jej“, so tarnali oče Kržina, „kaj takega pa še ne pomnim! Snoči sva s fantom stepla vse drevje, in čez noč se ga je zopet toliko polomilo! Komaj ko bi človek vedno stal pod drevesom z drogom v roki. Hitro morava zopet nadenj.“ In obrnili so se ter odšli v hišo.

„Hej, Tine! Vstani, greva zopet drevje otepat.“

„Saj sva ga snoči“, odgovori Tine ter privzdigne glavo na peči. Zjutraj je tožil, da mu v trebuhu ni vse prav, in tako je poležal malo dalj časa na peči.

„O, seveda sva ga; a danes zopet komaj drži. Čez noč se je dosti polomilo. Tudi tvoji maslenki je odlomljen vrh ali kaj.“

„Moji maslenki, oče?“

„Tvoji, da. Le hitro pridi za menoj!“

Oče so zopet odšli. Tine je pa komaj zaslišal, da se je tudi njegova hruška polomila, že je pozabil na svoje bolečine, nataknil si čevlje in hajd za očetom. Pod kozolcem sta vzela vsak en drog in sta šla od drevesa do drevesa ter stresala sneg. Drevje je bilo prosto svojega bremena ter je veselo in hvaležno dvigalo veje, ki jih je preje sneg tiščal k zemlji. Tine je seveda šel z drogom naprej k svoji hruški. Pred tremi

leti jo je bil dobil v šoli. Vsadil jo je na najlepši prostor vrta in rastla je tako lepo, da jo je bilo veselje gledati. Jeseni je že rodila sedem hrušk maslenk. In sedaj ji je ta sneg odlomil — sicer ne vrha, pa vendar eno najlepših vej. — Tine se je rad kepal, rad je delal snežene može; tudi drsati se po gladkem ledu, ali drčati na saneh s klanca dol se ni branil. Zato se je Tine vsako leto veselil te snežne odeje. Saj mu je prinesla toliko lepih uric. A letos je bilo vendar preveč te dobrote. Takrat, ko je zagledal na svoji maslenki odlomljeno vejo, takrat se je prvič ujezil na ta sneg. — Pa da je moral ravno njegovi hruški odlomiti vejo! In še skoro največjo in najlepšo! — Z jezo je steval sneg z drugih dreves tako, da je bil ves moker ne samo od snega, ampak tudi od potu.

Oče in Tine sta se vrnila po nelahkem delu v hišo. Še nista posušila svoje obleke in dobro segrela premrzlih udov, že pridejo mati z drugo, nič bolj veselo novico. „Kaj bo s to zimo, Bog se usmili! Ravnokar sem bila na podstrešju. Obešala sem perilo, kar sem včeraj oprala. Tako sem se precej dolgo mudila in slišala, da tramovje poka na vseh koncih in krajih. Ni drugače, kakor iti morata na streho, da vsaj nekoliko snega odmečeta.“

„Jaz sem že sam mislil na to“, pravijo oče. „Pa hišna streha še drži, saj je še močna; ali kozolec, ta, ta! Star je že, nekoliko je visel že preje, zdaj se je pa čisto nagnil na eno stran. Da bi le nekoliko odnehalo; v takem vremenu je težko delati.“

„E, bosta že kako.“

„No, do jutri bosta menda še držala. Ako se pa jutri nič ne pregane, pa morava iti. Kozolca se še najbolj bojim, kjer je streha visoka in zelo strma.“

„Pojdem pa jaz na kozolec, oče, vi pa na hišo“, se oglasi Tine.

„Ti pa že, ti, z jezikom menda. Ravno narobe bo. Jaz pojdem sam na kozolec, ti pa na hišno streho.“

Tinetu ni bilo to ravno po volji. Pa upal je, da se bodo oče še premislili in ga bodo končno le vzeli s seboj na kozolec. Dolgo ni bilo treba čakati, da se je vreme prenagnilo. Že tisto popoldne je nehala

snežiti. Skoraj na vsaki strehi si videl ljudi, ki so kidali sneg. Tudi Kržinova dva sta šla in sicer najpreje oba na kozolec, kar je bilo Tinetu zelo po volji. Pristavila sta visoko lestvo, odmetala nekoliko snega in kmalu sta bila sredi strehe z lesenima lopatama v rokah.

Tinetu je to delo zelo ugajalo izpočetka. Že to se mu je imenitno zdelo, da je tako na visokem. Kozolec je stal na nekoliko vzvišenem prostoru, in tako se je z njegove strehe videla vsa vas. Tudi je bil Tine ponosen, da dela tako delo, kakor odrastli. Drugi dečki so tudi kidali sneg raz streh; ampak drugi so bili vsi na hišnih strehah, ki so večinoma tako nizke, da bi si upal vsakdo skočiti raz nje. Zato je pa Kržinov tudi odmetaval sneg, da je z velikim hruščem padal na zemljo. Storiti je hotel toliko kakor oče. Tudi pogumnega se je hotel pokazati očetu in je šel večkrat prav k strešnemu kapu.

Oče so to zapazili in so ga svarili. „Fant, ne hodi preblizu roba! Lahko se ti plast snega zmakne in zdrčiš na zemljo s snegom vred.“

„E, ne bo se ne.“

„Boš že videl. Star si zadosti in lahko veš, kaj delaš. Saj vidiš, da nisi privezan.“

Tine je pa delal naprej po svoje. Oče niso imeli časa gledati nanj in tudi niso imeli navade, da bi povedali eno in isto reč večkrat. Z ene strani strehe sta ga že odmetala in šla sta na drugo. Tinetu se doslej ni pripetilo nič žalega, zato je bil na drugi strani še bolj predrzen.

Ravno je zopet blizu roba zasekaval z lopato večjo plast snega, da bi jo spustil s strehe.

„Tine, pazi!“ mu zopet rekó oče, ko so videli, da zopet stoji na robu. „Tukaj streha še bolj visi. Pomakni se višje!“

„Saj se bom; samo tále kos bi še rad spustil.“

„Zdrsnil boš!“

„Ne bom, ne; saj dobro stojim.“ In uprl se je močneje z lopato v sneg. Zdelo se mu je, da se je zasekana plast že nekoliko zamajala. Še malo in pojde. Zato se še močneje upre. Plast se je res naglo zganila in zdrsnila s strehe. Ž njo pa je sfrčal tudi Tine

in njegova lopata. Nekako trdo je padlo na zemljo; zato so se oče ozrli. Tineta seveda ni bilo več na strehi, pač pa so čuli neko stokanje zdolaj.

„Paglavec, sem mu pravil, da bo padel; pa ne uboga in ne uboga.“

Sli so po lestvi navzdol in zagledali Tinetovo glavo v snegu. Drug život je bil popolnoma zakopan s snegom.

„Kaj sem ti rekel?“

„Oj, oče, moja noga, moja desna noga!“ je vpil Tine.

„Jaz ti bom pomagal.“

Potegnejo ga za roko iz snega. Hkrati pa pobero Tinetov lopar in mu pritisnejo nekaj prav gorkih. Tine je kričal za nogo, a vse ni nič pomagal.

„Najprej moraš dobiti plačilo za svojo neubogljivost, potem pogledava nogo.“ In spet lopnejo še enkrat z loparjem po Tinetu.

„No, zdaj pokaži nogo! Ali si jo zlomil?“

„Ne vem; v gležnjih me neizrečeno boli.“

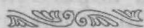
„Greva v hišo!“

Tine je komaj vstal na levo nogo; na desno se ni mogel opreti. Oče ga nalože ter ga odnesó v hišo. Sezujejo mu črevelj in opazijo, da si je paglavec nogo le zvinil.

„Boga zahvali, da si je nisi zlomil!“

Prijeli so za stopalo in prav močno potegnili. Tineta je bolelo, vendar si ni upal kričati, ker bi bil lahko še kakšno pobral. Samo obraz je kremžil in stokal. Zaradi svoje neubogljivosti je pa še dobre tri tedne krevljal ob palici po hiši, da se mu je noga zazdravila.

Kompoljski.

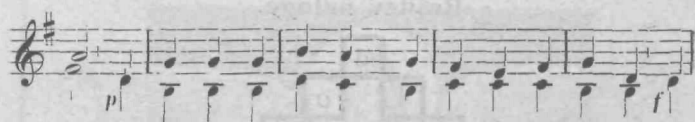
Bodimo veseli!

Allegro.

P. Angelik Hribar.

Ju - hej-sa, ju - hej-sa, ju - hej-

- sa! Bo-di - mo ve-se-li!
1. Po hribih, pla-ni-nah, Po
 2. Nam mar ni mrzlo-te, Še
 3. Po snegu ca-plja - ti, Po
 4. Naj bur-ja le vi - je In

1. poljih, rav - ni-nah O - de - ja sne - že - na le-
2. manj pa to - plo-te, Saj mla-da in vro-ča je
3. le - du dr - sa - ti Naj-ve - čja, naj-ljub-ša ra-
4. li - ca nam bri-je. V ra-do - sti ža - ri nam o-

1. ži. Po bistríh po - to-kih, Po rekah glo-
2. kri; Naj ku - ri se v pe-či, Mi ho-če - mo
3. dost. Naj ke - pe le - ti - jo, Sa - ni naj dr-
4. kó. Le venkaj za ma-no Na pla-no, na

1. bo - kih Va - be-če nam led se bli - šči.
2. te - či, Sra - muj se, kdor v so-bi ti - či.
3. či - jo, Oj, raj-s o si le-pa mladost!
4. pla - no Pod mi - lo in ve-dro ne - bó. } Ju-

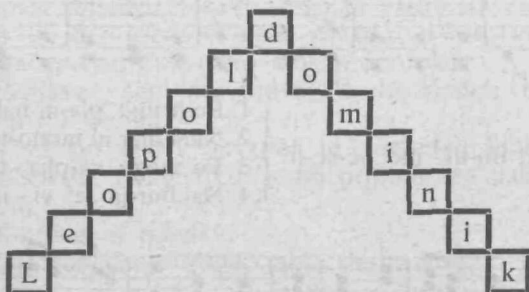

hej-sa! Bo - di-mo ve - se - - li!

Jos. Freuensfeld.

Rešitev naloge.

Prav so rešili: Bulovec Ivan, učenec III. razr. v Radovljici; Vidic Milan, učenec III. razr. okoliške šole v Celju; Špringer Bogomir, učenec v Novem mestu; Aleš Fani, Černe Lenčka, Vilfan Tončka, samostanske gojenke v Šmihelu pri Novem mestu; Jereb Peter, učenec III. razreda v Spod. Berniku pri Cerkljah; Kotnik Fran, učenec IV. razreda v Ljubljani; Hočevnar Mil., prvošolec v Celju; Grahor Jos., učenec IV. razreda v Ljubljani; Černe Josipa, Očakar Ana in Marija, Belič Ana, Brezovar Alma, Kovček Mar., Kovač Mar., Jurjevčič Mar., Meršnik Marija, učenske vnanje šole pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Benedik Stanko, učenec IV. razr. v Ljubljani; Arselin, Bele, Bergmann, Janežič, Kaftan, Lobe, Noth, Puc, Smola Jožef in Rudolf, Weibl, Zurc, učenci v Novem mestu; Hudnik A., prvošolec v Ljubljani; Cerar Janko, Ravhekar Janko, učenca IV. razr. v Ljubljani; Picelj Fr. in Ivan, dijaka v Novem mestu; Bregar Milan, učenec v Kranjski gori; Mulaček Vera, Orešek Ivana, Šliber Emilija, učenske notranje uršulinske šole v Ljubljani; Lorber Betka in Lešer Marija, učenki V. razreda v Št. Ilju v Slov. goricah; Bras Minka in Pavla, Podergajs Mar., učenske pri čč. šolskih sestrah v Celju; Jeglič Ivanka in Miika, učenki v Ljubljani; Kvas Ferd., Ogrin Anton, učenca v Novem mestu; Ocepek Martin in Sredenšek Janez, učenca v Št. Ilju pri Velenji; Budja Mimica, Ostrc Anica in Marijana, Zartl Lojzika, Vrbnjak Micka, učenske pri Sv. Križu na Muškem polju; Orožen Franc, učenec na c. kr. vladnici v Ljubljani; Bauman Ivanka, učenka IV. razreda pri Sv. Jurju v Slov. goricah; Logar Terezija, učenka vnanje šole v Ljubljani; Supanič Ivanka učenka IV. razreda v Jarenini; Korončin Fr., učenec II. razreda v Ljubljani; Zupanc Franc, učenec II. razreda v Ljubljani; Hauptman Marica in Ignacij pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Cimerman Filomena, Welt Marija, Zemljič Mar., učenske V. razreda Franc-Jožefove dekl. šole v Ljutomeru; Berčič Andrej na Suhi pri Škofji loki; Vrhovec A., uč. III. razr. v Ljubljani.